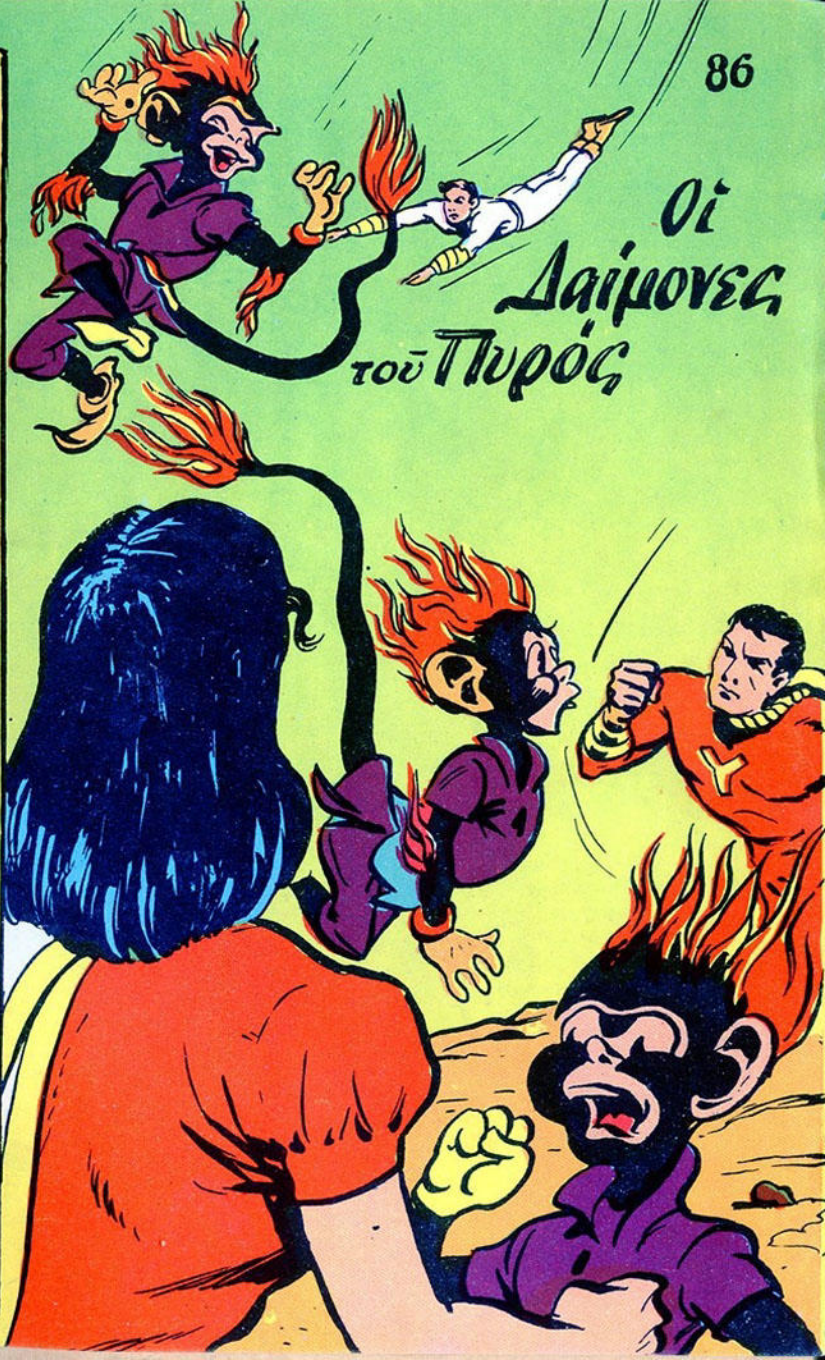

Οι
Δαίμονες
του Πυρός

Ο
Υ
Γ
Ε
Ρ
Α
Ν
Ο
Λ
Ο
Ι
Σ
Μ

Ο Νάνος
και το δάχτυλο

ΗΘΕΣΙ των 'Υπερανθρώπων είναι κρίσιμη. Βρίσκονται: χωμένοι μέσα στην μικρή εκείνη υπόνομο, σε μία τεράστια σπηλιά, στα βάθη της γής. "Εξω από το στόμιο της υπόνομου μαινεται το γιγαντιαίο τέρας, ο κοκκινωπός γοριλλόσαυρος, που είναι μισός δευρόσαυρος και μισός γορίλλας (*).

Οι 'Υπεράνθρωποι, χάρις στο φάρμακο με το οποίο

(*). Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, που έχει τον τίτλο: «Η Νάρκη του Θανάτου». τους είχε ποτίσει ή νεκρή πιά

Φλόγα, έχουν χάσει για ένα διάστημα τη θρυλική δύναμή τους! Δεν έχουν πια τις ύπερφυσικές ικανότητές τους, με τις οποίες τόσες φορές έχουν υώσει τον κόσμο!

Τα τεράστια δάχτυλα του γοριλλόσαυρου, που τα νύχια τους είναι μεγάλα, γυριστά και κοφτερά σαν δρεπάνια, είναι χωμένα μέσα στη μικρή υπόνομο και τεντώνονται, πλησιάζοντας όλο και πιο πολύ στους ήρωές μας!

Λίγο ακόμα και τα νύχια τους θα κομματιάσουν τους 'Υπερανθρώπους, που τα κορμιά τους δεν έχουν τώρα μεγαλύτερη άντοχη από το κορμί ενός συνηθισμένου ανθρώπου!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

‘Ο Κοντοστούπης, ο νάνος, ο μόνος από την συντροφιά των ‘Υπερανθρώπων που δεν έχει χάσει τις δυνάμεις του ανοίγει εκείνη τη στιγμή τα μάτια του έπειτα από μια λιποθυμία.

— Κοντοστούπη! του λέει ή ‘Αστραπή, ή κόρη του ‘Υπερανθρώπου. Σώσε μας! Είσα: ο μόνος, ανάμεσά μας, που έχει διατηρήσει τη δύναμή του! ‘Ο μόνος που μπορεί να αντισταθί! “Αν αφήσης τὸ γοριλλόσαυρο νὰ μὰς ἐξοντώση, ἢ ‘Ανθρωπότης θὰ μείνη χωρίς προστασία!

‘Ο Κοντοστούπης τρέμει σὰν ψάρι ἀπὸ τὸ φόβο του. Δὲ θέλει ὅμως νὰ παραδεχθῆ πὼς φοβάται! Δὲ θέλει ν’ ἀφήσῃ τὴν ‘Αστραπὴ νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι δειλός!

Κάνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ χτυποῦν μεταξύ τους, κλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ κλάψουν ἀπὸ τὸ φόβο, καὶ ὁρμάει φωνάζοντας:

— ‘Ο Κοντοστούπης, ὁ... προστατής τῶν προστατῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπιτίθεται! Γιούχουσου!

Ρίχνεται ἀνόμμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ κτήνους, πού τὸ καθένα τους εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν ἴδιο, ἀπαίξει: ἔνα τὸ στρίβει: ἀπότομα καὶ πιέζει: μὲ ὅλη τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμή του! “Ενας ξερός κρότος ἀκούγεται καὶ τὸ δάχτυλο τσακίζεται!

Τὸ πελώριο γαμπόνηχο χέ-

ρι τοῦ γίγαντα τραβιέται σπασμωδικὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπόνομο, ἐνὼ μέσα στὴ σπηλιὰ ἀντηχοῦν ἀνατριχιαστικὰ εὐρλιαχτά, σὰν νὰ σαλπίζουν χίλιοι τραυματισμένοι ἔλεφαντες μαζί!

Εἶναι: ὁ γοριλλόσαυρος, πού εὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο πού τοῦ προκάλεσε ὁ Κοντοστούπης!

Μέσα στὴν ὑπόνομο, ὁ νάνος φουσκώνει τὸ στήθος του καὶ καμαρώνει σὰν γύφτικο σκερπάνι.

— “Οχι παίζουμε!, λέει μὲ στόμφο. Μὲ ποιὸν φανταζόσεν πὼς εἶχες νὰ κάνης, βρὲ κρεμανταλά; Τί νὰ σοῦ κάνω πού... βαριέμαι νὰ βγῶ ἔξω! ‘Αλλοιῶς, θὰ σ’ ἔκανα νὰ χάσης τ’ αὐγά καὶ τὰ πασχάλια! “Αν σοῦ βαστάη... ἔλα ἐσὺ μέσα!

Παρ’ ὅλη τὴν κρίσιμη θέσι τους, ὁ ‘Υπερέλληνας δὲν ὑπερεὶ νὰ μὴ βάλῃ τὰ γέλια.

— Πὼς νὰ μὴ μέσα θεῖε Κοντοστούπη, λέει τὸ Παῖδι - Θαῦμα, ἀφοῦ οὔτε τὸ χέρι: του δὲν χωράει καλὰ - καλά;

— “Ε; κάνει ὁ νάνος. Εἶσα: ἀνόητος, ‘Υπερέλληνα! “Αν εἶναι: πραγματικὸ παλληκάσι:, ἄς μικρύνῃ γιὰ νὰ μὴ ἔδῳ μέσα! Φοβάται ὅμως νὰ ἀναμετρηθῆ μαζί μου... “Οχι! Τί εἶναι αὐτό; Μανούλα μου!

“Ενας δυνατὸς κρότος ἀκούγεται ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς ὑπονόμου.

— ‘Ο γοριλλόσαυρος, λέει

ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἔφραξε τὸ στόμιό μ' ἕνα βράχο! Φοβήθηκε νὰ ξαναχώση τὸ χέρι του στὴν ὑπόνομο καὶ ἀποφάσισε νὰ μᾶς θάψη ἐδῶ ζωντανούς! Ἐπὶ ἕνα πράγμα κρέμεται: τὴν ἡ ζωὴ μας: Ἐπὶ τὸ ἂν θὰ ἀντέξουμε στὴν περὶ καὶ στὴ διὰ ὡς τὴ στιγμή πού θὰ ἀνακτήσουμε τίς δυνάμεις μας καὶ θὰ ξαναγίνουμε Ὑπεράνθρωποι! Ἐν εἴμαστε ζωντανοὶ ὅταν θὰ γίνῃ αὐτό, σωθήκαμε! Διαφορετικὰ ὅλα θάναί χαμένα! Νομίζω! λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ τὸ ριξοῦμε στὸν ὕπνο.. Ἐτσι, δὲ κάνουμε οἰκονομία δυνάμεων.

— Ἐ, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Στὸν ὕπνο; Μετὰ χάρας! Ὅνειρα γλυκά!

Στρώνεται: χάμω, κλείει τὰ μάτια καὶ, κουρασμένος ἀπὸ τὴ μάχη καὶ τίς συγκινήσεις, ἀρχίζει ἀμέσως νὰ σοχαλίξει.

Οἱ ἄλλοι τὸν μιλῶντα. Σὲ λίγο, μέσα στὴ μικρὴ ὑπόνομο, οἱ Ὑπεράνθρωποι βυθίζονται στὸν ὕπνο, θαμμένοι ζωντανοὶ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!...

«Σ' εὐχαριστοῦμε
Θεέ μου!»

ΕΧΟΥΝ περάσει δυὸ μέρες... Οἱ ἥρώες μας εἶναι πάντα ξαπλωμένοι, ἀλλὰ δὲ κοιμούνται. Δὲν μποροῦν νὰ κοιμηθῶν γιατί τοὺς βασανίζει τὸ μαρτύριο τῆς πείνας καὶ

τῆς δίψας! Καὶ ἡ ἐξάντλησί τους εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε δὲν μποροῦν νὰ σαλέψουν τὰ χέρια τους καὶ τὰ πόδια τους!

Ἀνασαινοῦν μὲ πολλὴ δυσκολία. Εὐτυχῶς πού, φράζοντας τὸ στόμιό τῆς ὑπόνομο ὁ γορλλόσαυρος εἶχε ἀφήσει μιὰ χαραμάδα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μπαίνει λίγος ἀέρας. Ἄλλοιως οἱ Ὑπεράνθρωποι θὰ εἶχαν κίολας πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία!

Τὰ πρόσωπά τους εἶναι σκελετωμένα καὶ χλωμά. Τὰ μάγουλά τους εἶναι βαθουλωμένα καὶ τὰ μάτια τους λάμπουν παράξενα ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ὁ μόνος πού δὲν ἔχει πάθει ἀκόμα τίποτα εἶναι ὁ Κοντοστούπης. Ὁ νᾶνος διατηρεῖ τὴν ἀνοχή του. Μελονοῦ: ἔχει δυὸ μέρες νὰ φάη καὶ νὰ πῆ, εἶναι φρέσκος - φρέσκος καὶ ἔχει μεγάλη ὄρεξι: γιὰ... ψευτοπαλληκαριές!

Σαλεύει τὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξόδου τῆς ὑπόνομο καὶ γρυλλίζει:

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτό πού μᾶς ἔκανες γαῖδουρόσαυρε! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριβά! Δὲν βγαίνω ἔξω, γιατί εἶμαι φλήσυχος ἄνθρωπος καὶ δὲ θέλω νὰ... παρκετραπῶ! Δὲ θέλω νὰ πούνε, πὼς ὁ Κοντοστούπης ἐχτύπησε μιὰ... σαυρούλα! Ἐν ὅμως ἐπιμένεις νὰ μᾶς κρατᾶς ἐδῶ μέσα φυλακισμένους θὰ με ἀναγκάσεις νὰ πάω νὰ παραπονεθῶ στὴν ἀστρνο-

μία! Να μη με λένε Κοντοστούπη, αν δεν το κάνω αυτό.

Γυρίζει έπειτα στους φίλους του καί, γονατίζοντας κοντά στην Άστραπή και στον Ύπερέλληνα, βάζει τὰ κλάματα:

— Ωγούουου! Τò καημένο τò κορίτσι! Τί κακό είναι αυτό που πάθαμε! Που είναι: ή όμορφιά σου, Άστραπή μου; Που είναι τὰ νιάτα σου; Πώς έγινε έτσι, κοριτσάκι μου; Και σύ, άγοράκι μου; Τί χάλια είναι αυτά! Έχεις γίνει σαν... παραστεγνωμένος ταίρος!

Και ό νάνος άδειάζει τόν κουβά με τò νερό στην φλεγόμενη Έλχίνα.

Περνούν οι ώρες... Τὰ πρόσωπα τών Ύπερανθρώπων γίνονται όλο και πιό σκελετωδή και πιό χλωμά. Η άνάσα τους γίνεται όλο και πιό δύσκολη. Από τò στήθος τους βγαίνουν υπόκωφα βογγητά άγωνίας και πόνου. Τὰ μάτια τους, που έχουν πάρει μιá έκφρασι τρέλλας, χώνονται όλο και πιό βαθειά μέσα στις κόγχες τους...

Είναι σαν ζωντανοί νεκροί!

Ό Κοντοστούπης, καταλαβαίνοντας ότι πλησιάζει τò τέλος τών φίλων του, ό θάνατος τών Ύπερανθρώπων, ή έκμηδένισις τών προστατών της Άνθρωπότητας, κυριεύται από τρελλό θυμό!

Με τις γροθίες σφιγμένες, μένει για μερικές στιγμές άσάλευτος, κυττάζοντας τούς έτοιμοθάνατους ήρωες του Καλού. Έπειτα, έτοιμάζεται για νά όρμηση προς τήν έξοδο, να τήν ξεφράξη σπρώχνοντας τόν έγκώδη βράχο, που τοποθέτησε εκεί ό γοριλλόσαυρος, και να συγκρουσθή με τò γιγαντίσσιμο τέρας σε μιá μονομαχία μέχρι θανάτου!

Μά, καθώς κάνει να γυρίση, σταματάε άπτόμα, ενώ ή καρδιά του αρχίζει να χτυπάη τρελλά!

Τò πρόσωπο του Ύπερανθρώπου άποκτά ξαφνικά πίσω τò φυσικό του χρώμα! Τὰ μάγουλά του ροδίζουν και παύουν να είναι βαθουλωμένα! Τὰ μάτια δεν είναι

πιά χωμένα μέσα στις κόγχες τους!

Ο Κοντοστούπης, πλημμυρισμένος από χαρά, θέλει να φωνάξει να ζητωκραυγάσει, να χειροκροτήσει, να κάνει τούμπες. Μά δεν τον αφήνει η δυνατή συγκίνηση που νοιώθει.

Την ίδια στιγμή, συμβαίνει το ίδιο πράγμα και στον Έλ Γ κ ρ έ κ ο, στον Υπερέλληνα, στον Κεραυνό και στην Άστραπή. Το πρόσωπά τους παύουν να είναι πρόσωπα ζωντανών νεκρών. Αποκτούν πίσω τη συνηθισμένη τους όψη, που είναι γεμάτη υγεία και αυτοπεποίθηση!

Οι Υπεράνθρωποι πετάγονται όρθιοι, χαμογελαστοί!

Ο οργανισμός τους ενίκησε την τρομερή επίδραση του σατανικού φάρμακου της Φλόγας, που λίγο έλειψε να τους χαρίσει το θάνατο!

Ο Υπεράνθρωπος πέφτει στα γόνατα και κάμνει μια σύντομη προσευχή για να ευχαριστήσει το Θεό για τη σωτηρία τους.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Σ' ευχαριστούμε που μάς έδωσες τον καιρό να ξεφύγουμε από τα νύχια του θανάτου! Σ' ευχαριστούμε, όχι τόσο για μάς όσο για την ανθρωπότητα! Και όρκιζόμαστε ακόμα μια φορά, να προσφέρουμε τον εαυτό μας για το Δίκαιο και το Καλό!

Το μεγάλο κτίριο καίγεται με τους Δαίμονες του Πυρός κολλημένους επάνω του!

«Θρασύδειλε,
γαϊδουρόσαυρε!»

ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ και προχωρεί προς την έξοδο της υπόνομου, λέγοντας στους άλλους:

— Έμπρός, παιδιά! "Ας βγούμε από τόν... τάφο μας! Ο γοριλλόσαυρος θα δοκιμάσει μια πολύ δυσάρεστη εκπληξη αντικρύζοντάς μας!

Φτάνει κοντά στην έξοδο. Έκει τραβάει το πόδι του πίσω και το ξαναφέρει με άφάνταστη όρμη μπροστά, δί-

νοντας μιὰ τρόμερή κλωτσιά στο βράχο, πού φράζει τὸ ἀνοιγμα.

Ὁ βράχος ἐκσφενδονίζεται μακριά, μέσα στὴν ἀπέραντη σπηλιά, σὰν μπάλλα ποδοσφαίρου!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ὀρμοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπόνομο καὶ σταματοῦν κατάπληκτοι!

Ὁ τεράστιος γοριλλόσαυρος, τὸ πανύψηλο τέρας μὲ τὸ κορμὶ γορίλλα καὶ τὴν οὐρὰ δεινόσαυρου εἶναι καθισμένος χάμω στὴ μέση τῆς σπηλιάς. Φαίνεται κι' αὐτὸς κάπως καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα! Γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ κάπως τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἄδειου στομαχοῦ του, ὁ γοριλλόσαυρος ἔχει ἀποσπάσει κομμάτια ἀπὸ τὸν πέτρινο τοῖχο τῆς σπηλιάς καὶ τὰ ...ροκανίζει μὲ τὶς ἀγριοδοντάρες του!

— Καλὴ ὄρεξι, γαϊδουρόσαυρε!, φωνάζει ὁ Κοντοστόυπης. Τόρριξες στούς... κλεκτούς μεζέδες, βλέπω!

Στὸ ἀντίκρουσμα τῶν Ὑπεράνθρωπων, τὸ κολοσσιαῖο κτήνος πετάγεται ὀρθῶς μουγρίζοντας φοβερά.

Οἱ πελώριες, σφιγμένες γροθιές του χτυποῦν τὸ πλατὺ στῆθος του κάνοντάς το νὰ ἀντηχῆ σὰν ἓνα κυκλώπειο τούμπανο!

Καὶ ὀρμάει ἐναντίον τῶν Ὑπεράνθρωπων!

Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ὅσο κι' ἂν ἡ δύναμι του εἶναι καταπληκτικὴ καὶ πρωτοφανῆς, ἡ πόλη δὲν εἶναι καὶ εὐχάρι-

στη γιὰ τὸν γοριλλόσαυρο.

Γιατὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι, πού ἔχουν ἀνακτήσει ὅλες τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές τους, ἀπογειώνονται μὲ μιὰ ἐκτίναξι καὶ ἐπιτίθενται πετώντας ἐναντίον τοῦ γοριλλόσαυρου.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει ὁλόις α πρὸς τὸ λαιμὸ τοῦ θηρίου καὶ ἡ γροθιά του, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, τὸ χτυπάει πάνω στὸ λαρύγγι.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο ὀρμάει πρὸς τὴ μέση τοῦ κορμοῦ τοῦ γίγαντα καὶ δίνει ἓνα γερὸ χτύπημα στὸ στομάχι του.

Ὁ Κεραυνὸς ἐπιτίθεται μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ καὶ χτυπάει τὸ γοριλλόσαυρο στὸ δεξιὸ μπράτσο, ἐνῶ ἡ ἀστραπὴ κάνει τὸ ἴδιο στὸ ἀριστερό.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ὑπερέλληνας σφυρακοπάει τὰ γόνατα τοῦ κολοσσοῦ.

Εἶναι τρομακτικὰ χτυπήματα, πού θὰ μπορούσαν νὰ συντρίψουν ἀκόμα κι' ἓνα μετάλλινο ἀγαλμα. Ὁ ἄτρωτος γοριλλόσαυρος ὅμως ἐν ἔξοντάνεται, μολονότι εὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἐκεῖνος ὅμως, πού τοῦ κάνει τὸ περισσότερο κακὸ ἀπ' ὅλους, εἶναι ὁ... Κοντοστόυπης!

Ὁ κωμικὸς νάνος καθὼς ἐπιτίθεται κι' αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, βάζει στόχο τὸ κτηνώδες πρόσωπο τοῦ θηρίου!

Σκίζει τὸν ἀέρα σὰν σαῖτα καὶ χτυπάει καὶ μὲ τὶς

δυό γροθιές του τὸ γοριλλόσαυρο πάνω στὰ μάτια!

“Ένα τρουακτικό μουγγρητό ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ πελώριου κτήνους. Τὸ κορμί του συγκλονίζεται, σὰν νὰ τὸν εἶχε κερφώσει στὴν καρδιά ἕνα πυρωμένο σίδερο! Τὰ χέρια του σαλεύουν σπασμωδικά. Τὸ δεξιό του χτυπάει τὸν Κεραυνό, ἐκσφενδονίζοντάς του στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σπηλιάς. Τὸ ἀριστερό του ἀρπάζει: στὸν ἄερα τὸν Κοντοστούπη, πρὶν ὁ νάνος προλάβῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ!

Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι καὶ τὸν σηκώνει ψηλά, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ χάμω καὶ νὰ τὸν συντρίψῃ.

“Ἐπειτα, σὰν νὰ μετάνοιωσε, σταματᾷ: τὴν κίνησίν του, χαμηλώνει τὸ μπράτσο του καὶ πλησιάζει τὸ νάνο στὸ στόμα του!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χάσῃ τὸν Κοντοστούπη στὸ σπηλαιώδες ἄνοιγμα τοῦ στόματός του.

“Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ποῦ ἔχει ἀπομακρυνθῆ μερικὰ μέτρα, τραβάει γοργὰ τὸ πιστόλι του, σημαδεύει τὸ τέρας στὸ στήθος, πάνω στὴν καρδιά, καὶ πιέζει τὴν σκανδάλη.

Χτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἑλληνα, ὁ τεράστιος γοριλλόσαυρος σπαράζει: ὀλόκληρος καὶ διπλώνεται στὰ δυό, παρατώντας τὸ νάνο.

Ὁ Κοντοστούπης ξεμα-

κράινει, πετώντας στριφογυριστὰ ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ τὸ σάστιμά του, σὰν τυφλὸ τζίτζικι!

— Μὴ μὲ πειράξεις! οὐρλιάζει στὸν γοριλλόσαυρο ἐνῶ φεύγει ὅσο πιὸ μακριὰ μπορεῖ. Θὰ μὲ κάνῃς νά... χάσω τὴν ὑπομονή μου! “Ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲ χάνουν τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία ποῦ τοὺς παρουσιάζεται.

Καθὺς ὁ γοριλλόσαυρος εἶναι σκιμμένος, ρίχνονται πάνω του καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν σφυροκοποῦν ὅλοι μαζί πάνω στὰ πιὸ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ σώματός του: στὴ βάση τοῦ κρανίου, στὴ μέση πάνω στὰ νεφρά, στὴ βάση τῆς μακρυᾶς, χοντρῆς καὶ λεπιδωτῆς οὐράς του καὶ πάνω στὸ κεφάλι του!

“Ὅταν ὁ γίγαντας καταφέρνῃ νὰ ξεδιπλωθῇ καὶ νὰ ἀνασηκωθῇ, τὸ σφυροκόπημα συνεχίζεται πάνω στὰ μάτια του, στὸ λαρύγγι του, στὴν καρδιά του καὶ στὸ στομάχι του.

Τὸ τέρας ἔχει: χάσει πιά τὴν αὐτοκυριαρχία του. Τὰ πελώρια μπράτσα του σαλεύουν σπασμωδικά, χωρὶς νὰ καταφέρνουν νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀντιπάλους του. Τὰ ἄγρια μάτια του ἔχουν θελώσει! Τὰ γόνατά του λυγίζουν κάτω ἀπὸ τὰ συντριπτικὰ χτυπήματα τῶν Ὑπεράνθρωπων!

Τὸ στόμα του ἀνοίγοκλείνει καί, κάθε φορά, ὁ Κοντο-

στούπης, που παραμονεύει, ρίχνει μέσα του μεγάλες πέτρες που πνίγουν τον γοριλλόσαυρο και τον κάνουν να δήχη και να φτερνίζεται!

Ξαφνικά, η φωνή του 'Υπεράνθρωπου άντηχεί επιτακτικά:

— Παραμερίστε όλοι! 'Απομακρυνθήτε! 'Αφήστε με μόνο με το τέρας!

Οί άλλοι υπακούουν με κάποια άπορία. Τί θέλει να κάνει ο 'Υπεράνθρωπος;

'Ο ήρωας των ήρώων τραβιέται πίσω και έκσφενδονίζει προς τὰ εμπρός το κορμί του

Τὰ τρομερά άραπάκια χοροπηδούν πάνω στους 'Υπεράνθρωπους τραγουδώντας!...

σάν ένα τεράστιο ζωντανό βέλος!

Χτυπάει τον κολοσσό στο στομάχι, με το κεφάλι μπροστά.

'Ο γοριλλόσαυρος διπλώνεται: στὰ δύο!

Αυτό περίμενε ο 'Υπεράνθρωπος. Μ' ένα πήδημα ρίχνεται πάνω του και, καθώς το κτήνος είναι σκυμμένο το άρπάζει από το λαιμό και του έφαρμόζει ένα έξαρθρωτικό κεφαλοκλειδωμα ζιζου - ζίτσου!

Το γιγαντιαίο θηρίο βογγάει υπόκωφα, σάν ήφαιστειο που έκρήγνυται και προσπαθεί να άρπάξει τον αντίπαλό του για να τον διαμελίσει!

Πρὶν όμως τὰ πελώρια και ψόνυχα χέρια του τον άγγίξουν ο 'Υπεράνθρωπος κάνει μιá στροφή γύρω από τον έαυτό του, πατάει γερά χάμω και σκύβει άπότομα, τραβώντας μ' όλη του τή δύναμη.

'Ο γοριλλόσαυρος χάνει την έπαφή του με το έδαφος. Το τεράστιο κορμί του ύψώνεται στον άέρα, διαγράφει μιá γοργή ήμικυκλική τροχιά και βροντάει χάμω με τόση δύναμη, ώστε όλόκληρη ή σπηλιά συγκλονίζεται από το γδούπο!

Για μιá στιγμή, ο γοριλλόσαυρος μένει εκεί ασάλευτος, σαστισμένος, ζαλισμένος και πονεμένος.

'Επειτα κάνει να σηκωθεί πάλι. Μά είναι πολύ άργά!

'Ο 'Υπεράνθρωπος έχει κι-

όλας έπιτεθή για δεύτερη φορά!

Τού εφαρμόζει πάλι την ίδια λειβή κι' ο γίγαντας διαγράφει ξανά μια γοργή τροχιά και βροντάει χάμω!

Ένα σπαραχτικό βογγητό βγαίνει από τὸ σπηλαιώδες στόμα του. Ο Υπεράνθρωπος δὲν τὸν αφήνει νὰ συνέλθῃ. Εφαρμόζει πάνω του, πάλι και πάλι και πάλι τὸ ἴδιο κεφαλοκλείδωμα, χτυπώντας τον χάμω με ὄλο και πιὸ μεγάλη δύναμη!

Ο κολοσσὸς ἔχει τώρα γίνεϊ ένα κουρέλι στὰ χέρια τοῦ ἥρωος τῶν ἡρώων.

Δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντισταθῇ και ἡ ἐκπληκτικὴ δύναμη τοῦ ἐγκαταλείπει γοργὰ τὸ κορμί του!

Ἄδυσώπητος και ἀκούραστος ὁ Υπεράνθρωπος συνεχίζει τὸ ἐξοντωτικὸ ἔργο του. Ξαφνικά, καθὼς χτυπάει χάμω για ἑκατοστὴ φορά τὸν γοριλλόσαυρο παραμερίζει ἀπότομα μ' ἕνα πλάγιο πῆδημα και φωνάζει:

— Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο! Χτύπη σέ τον με τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια! Στὴν κατάστασι πού εἶναι, δὲν θὰ μπορέση νὰ ἀνπέξη!

Γοργὸς σὰν ἀστραπή, για νὰ μὴ δώση καιρὸ στὸ θηρίο νὰ συνέλθῃ, ὁ Ἕλληνας τραβάει τὸ πιστόλι του, σημαδεύει και πιέζει τὴ σκανδάλη τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας!

Μιὰ λάμψι κι' ἔπειτα τίποτα!...

Και ὁ Υπερέλληνας ἐπιτίθεται με ἀστραπιαία ταχύτητα και ὀρμή!...

Μέσα στὴ σπηλιά, οἱ Υπεράνθρωποι ἔχουν μείνει μόνοι!

Ο γοριλλάνθρωπος ἔχει ἐξαφανισθῇ! Τὸ κορμί του ἔχει διαλυθῇ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια κι' ἔχει χαθῇ!

Μέσα στὴ σιωπῇ πού ἐπακολουθεῖ, ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη ἀκούγεται με στόμφο:

— Θρασύδειλε... γαιδουρόσαυρε! Φρόντισες νὰ ἐξαφανισθῆς, ἀπάνω πού ἤμουν ἔτοιμος νὰ σὲ ἀρπάξω!...

‘Ο Δαίμων
της φωτιάς

ΤΩΡΑ οί ‘Υπεράνθρωποι ξεκουράζονται από τις μάχες και τους κινδύνους, που είχαν περάσει πολεμώντας έναντιον της Φλόγας και του γοργιλόσαυρου.

Περνούν τις ώρες τους στη βεράντα, κουβεντιάζοντας ή ακούγοντας μουσική από το ραδιόφωνο.

‘Ο Κοντοστούπης έχει έγκατασταθή στην κουζίνα, όπου πίνει αδιάκοπα λεμονάδες, που του έτοιμάζει ή πανάσχημη, πράσινη ‘Ελχίνα, ή μαγείρισσα των ‘Υπεράνθρωπων.

‘Ο νάνος διηγείται στην ‘Ελχίνα τα κατορθώματά του, βάζοντας φυσικά άφθονη σάλτσα. Το πράσινο μούτρο της μαγείρισσας, που θαυμάζει τον Κοντοστούπη σαν θεό της, παίρνει μιá έκφρασι λατρείας, που το κάνει να μοιάζει σαν... κακοβρασμένο κουλουπίδι!

— Λοιπόν, λοιπόν; κάνει ή ‘Ελχίνα.

— Λοιπόν, λέει ό Κοντοστούπης, ό γοργιλόσαυρος έρχεται κοντά μου και σηκώνει τή χερούκλα του για να με χτυπήσει! Χά, χά, χά! “Ας γελάσουμε λιγάκι! Νά χτυπήσει έμένα, τον Κοντοστούπη! Τον Κοντοστούπη!

— Λοιπόν, λοιπόν; λέει ή ‘Ελχίνα με την άνάσα πια-

σμένη από την άγωνία.

— Τί λοιπόν και ξελοιπόν! Χτυπάω τα πόδια μου χάμω, άπογειώνομαι και τον άρπάζω από την μύτη! Του την στρίβω άπότομα κι’ αυτός αρχίζει να κλαίη σαν μικρό παιδί! «Μή, Κοντοστούπη μου!, λέει. Μή, Κοντοστουπάκη μου! Μή με δείρης!» «Θά σε σπάσω στο ξύλο!, του λέω. Θά σου δώσω ένα καλό μάθημα!» Και σηκώνω το χέρι μου για να του σκάσω ένα χαστούκι!

‘Ο Κοντοστούπης σωπαινει για να πιη μερικες γουλιές λεμονάδα.

— Λοιπόν, λοιπόν; ξαναλέει ή ‘Ελχίνα.

‘Ο γοργιλόσαυρος τρώμαξε τόσο πολύ, άπαντάει ό νάνος, ώστε, πριν τον άγγιξη το χέρι μου, διαλύθηκε!

— Δι’ αλύθηκε;

— Ναί! Χάθηκε! “Εσθησε! ‘Εξαφανίστηκε!... Είμαι τρομερός! Είμαι φοβερός! Είμαι... Παναγίτσα μου! Τι είναι αυτό εκεί;

‘Η ‘Ελχίνα γυρίζει παραξενεμένη και βλέπει κάτ: πολύ αλλόκοτο.

“Ενα μικρόσωπο πλάσμα, σαν ένα παιδάκι έχει σκαρφλώσει στο περβάζι του άνοιχτού παραθύρου της κουζίνας.

Μοιάζει μέ... καλλικάτζαρο! Είναι κατάμαυρο, σαν άραπάκι και φορεί ένα περίεργο γαλάζιο κοστούμι. Τα χέρια του είναι κρυμμένα μέσα σε κίτρινα γάντια και στα πό

δια του φορεῖ μαλακὰ καὶ μυτερά κίτρινα παπούτσια.

Ἐκείνο ὅμως πού κάνει παράξενο τὸ πλασματάκι αὐτὸ εἶναι: τὸ ὅτι ἔχει μιὰ μακρὰ μαύρη οὐρά καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς οὐράς κι' ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες του βγαίνουν φλόγες! Τὰ μαλλιά του εἶναι μιὰ τούφα ἀπὸ πυκνὲς φλόγες!

Ὁ Κοντοστούπης κάνει τὸ σταυρὸ του μερικὲς φορές, κλείνει τὰ μάτια του καὶ τ' ἀνοίγει: πάλι.

Τὸ ἀραπάκι στέκεται πάντα ἐκεῖ, πάνω στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου, καὶ κυττάζει τὸ νάνο μ' ἕνα κοροϊδευτικὸ χαμόγελο!

— Ποιὸς... ποιὸς... ποιὸς εἶσαι; τραυλίζει ὁ νάνος μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη. Ποιὸς εἶσαι; καὶ τί γυρεύεις ἐδῶ; Μὴ πως κοιτάμα καὶ σὲ βλέπω στὸ ὄνειρό μου;

Τὸ ἀραπάκι βάζει τὰ γέλια.

— Χό, χό, χό! κάνει. Εἶμαι Δαίμων τοῦ Πυρός! Μπορῶ νὰ βάλω φωτιὰ στὸ σπίτι αὐτό! Καὶ μπορῶ νὰ κάψω ὁλόκληρο δάσος μέσα σὲ λίγα λεπτά! Χό, χό, χό! Κύττα!

Ἡ οὐρά του ξετυλίγεται, ἀπλώνεται, τεντώνεται καὶ ἀγγίζει μὲ τὴ φλόγινη τούφα τῆς τῆν Ἐλχίνα!

Ἀμέσως, τὰ ρούχα τῆς πράσινης μαγεύσισσας τῶν Ὑπερανθρώπων ἀρπάζουν φωτιά!

Ἡ Ἐλχίνα, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο, ἀρχίζει νὰ στρι-

φογυρίζη μέσα στὴν κουζίνα, ἐνῶ πίσω τῆς ἀνεμίζουν τὰ φλεγόμενα ρούχα της!

— Παναγίτσα μου! ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Ἡ Ἐλχίνα καίγεται!

Ἀρπάζει ἕναν κουβά γεμᾶ το νερὸ καί, στὸ σάστισμά του, ἀντὶ νὰ τὸν ἀδειάση πάνω στὴν Ἐλχίνα, τὸν ἀδειάζει πάνω του!

— Μπρρρ!, κάνει τρέμοντας σὰν σκυλί. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτό... Κοντοστούπη! Τί νὰ σοῦ κάνω πού εἶμαι; διασπικὸς τώρα!

Ἀρπάζει ἕναν ἄλλο κουβά μὲ νερό, τρέχει πίσω ἀπὸ τὴν Ἐλχίνα καὶ τὸν ἀδειάζει πάνω τῆς, σβήνοντας τὶς φλόγες!

Ἐπειτα, μὲ τὶς γροθιὲς σφ:γμένες, γυρίζει πρὸς τὸ ἀραπάκι. Μὰ τώρα δὲν ὑπάρχει κανεὶς στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου. Ὁ Δαίμων τοῦ Πυρός ἔχει χαθῆ!

Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ Ὑπερανθρωποὶ μπαίνουν ὀρηπτικὰ στὴν κουζίνα, τοαθηγμένοι ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ τῆς Ἐλχίνας καὶ τοῦ Κοντοστούπη.

— Τί τρέχει; ρωτᾶει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τσα κωθήκατε πάλι;

— Παράτα μας ἡσυχος Ὑπεράνθρωπε!, γουλλίζει ἄγοισ ὁ νάνος. Ἐδῶ πάλεψα μ' ἕναν ὁλόκληρο Δαίμονα τοῦ Πυρός κι' ἐσύ ἔχεις δρεξεῖ γιὰ ἀστεία!

— Ἄ! ἕνα δαίμονα τοῦ Πυρός; οἰωτάει μὲ ἀπορία ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο;

— Μάλιστα, κύριε Έλληνα! Ήταν σαν καλικατζαρος κι' έβγαζε φωτιές από τὰ μαλλιά, τὴν οὐρά καὶ τοὺς ἀγκῶνες! «Θὰ σὰς κάψω!» μού λέει. «Θὰ σέ.. χάψω!» τοῦ λέω. Καὶ ἀρπαχτήκαμε. Πάνω στὸν καυγᾶ, πήρε φωτιά τὸ φόρεμα τῆς Ἐλχίνας...

— Ὁραῖο παραμῦθι!, λέει κοροϊδευτικά ὁ Κεραυνός. Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ τί ἔγινε! Τὸ φόρεμα τῆς Ἐλχίνας πήρε φωτιά καθὼς μαγεύρενε καὶ ἡ φαντασία τοῦ Κοντοστούπη ἐπλάσε Δαίμονες τοῦ Πυρός!

— Τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λίρα, ἀπαντάει ὁ νάνος. Σὲ συγχωρῶ ὅμως γιατί ἦσουν πάντα ἀνόητος καί...

Φωνές ἀντηχοῦν ἀπὸ ἔξω :
— Φωτιά! Φωτιά! Βοήθεια!

Μ' ἓνα ταυτόχρονο πήδημα, οἱ Ὑπεράνθρωποι βρῖσκοντα: ἔξω, στὸ δρόμο.

Τὸ θέαμα πού ἀντικρύζουν εἶναι καταπληκτικὸ καὶ ἀλλόκοτο.

Τὰ τρομερὰ
Ἄραπάκια

ΠΟΛΛΟΙ μικροσκοπικοὶ Δαίμονες τοῦ Πυρός, σὰν ἐκείνον πού εἶχε βάλει φωτιά στὰ ρούχα τῆς Ἐλχίνας, εἶναι κολλημένοι πάνω σ' ἓνα μεγάλο κτίριο, πού ἔχει ἀρπάξει φωτιά καὶ καίγεται!

Ἄνθρωποι θγαίνουν σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο καὶ φρί-

κη, ὄχι τόσο γιὰ τὴ φωτιά, ὅσο γιὰ τὰ ἀλλόκοτα καὶ τρομακτικὰ πλάσματα πού τὴν προκάλεσαν!

— Τά... τά... τὰ βλέπεις; λέει ὁ Κοντοστούπης στὸν Κεραυνό.

— Ἐμπρὸς παιδιά!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Καὶ ἀπογειώνεται. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη. Ὁ νάνος τρέμει: ὀλόκληρος σπασμωδικὰ καὶ τὰ γόνατά του λυγίζουν ἀπὸ τὸ φόβο.

— Δέ... δὲ χρειάζεται νὰ τοὺς συνοδεύσω! μурμουροῖ. Ἄν βρεθοῦν σὲ κίνδυνο, θὰ τρέξω νὰ τοὺς σώσω!

Μπισώνει στὸν κῆπο καὶ κάθεται σὲ μιὰ πέτρα.

— Ὁχι, ἡ καρδούλα μου! λέει σιγανά!

Στὸ μεταξύ, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπιτίθενται: ἐναντίον τῶν μικροσκοπικῶν Δαιμόνων τοῦ Πυρός.

Μιὰ μεγάλη ἐκπληξι τοὺς περιμένει. Τὰ ἀραπάκια μὲ τὶς φλόγες, βλέποντάς τους νὰ πλησιάζουν, ξεκολλοῦν ἀπὸ τὸ κτίριο καὶ ὑψώνονται στὸν αἶρα.

Ἐκεῖ ἀρχίζουν νὰ πετοῦν καὶ νὰ στρφογυρίζουν μὲ τόση ἐπιθετικότητα καὶ γρηγοράδα, ὥστε οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν προλαβαίνουν νὰ τὰ πιάσουν ἢ νὰ τὰ χτυπήσουν.

Μόνον ὁ Ὑπερέλληνας, πού εἶναι τὸ πὸ γρήγορο πλάσμα πού ἔχει γεννήσει ὁ κόσμος, φτάνει ἕναν ἀπὸ τοὺς Δαιμόνες τοῦ Πυρός καὶ τοῦ δίνει

μιά γροθιά στο στήθος!

Τὸ ἀλλόκοτο ἀραπάκι: κά-
νει μερικές γοργές στριφογυ-
ριστές τουμπες στὸν ἀέρα καὶ
πέφτει. Προσγειώνεται: πάνω
στὴν ταράτσα: ἐνὸς σπιτιοῦ
καὶ μένει ἀκίνητο, ἀναίσθητο.
Ἔπειτα, οἱ φλόγες τοῦ κεφα-
λιοῦ του, τῆς οὐράς του καὶ
τῶν ἀγκῶνων του μεταδίδον-
τα στὸ ὑπόλοιπο κορμί του,
ποῦ καίγεται: μέσα σὲ λίγες
στιγμὲς σὰν πυροτέχνημα!

Ὁ Ὑπερέλληνας μένει ἀ-
σάλευτος στὸν ἀέρα κυττά-
ζοντας μὲ φρίκη καὶ οἶκτο τὴν
καταπληκτικὴ ἐκείνη σκηνή.
Νοιώζει: βαθειὰ συμπόνια
γὰ τὸ ἀραπάκι, ποῦ εἶχε τό-
σο ἀλλόκοτα ἐξοντώσει: ἡ γρο-
θιά του. Λυπάται: τὸν μικρο-
σκοπικὸ Δαίμονα τοῦ Πυρός,
ποῦ εἶχε καὶ μπροστὰ στὰ
μάτια του!

Μὰ ἡ λύπη του μεταβάλ-
λεται σὲ θυμὸ! Βλέπει κάτω,
μιά ἄλλη ομάδα ἀπὸ μικροὺς
δαίμονες νὰ χώνεται: μὲ γέλια
μέσα σ' ἕνα πυκνὸ πάρκο.
Σχεδὸν ἀμέσως, τὰ δέντρα
τοῦ πάρκου τυλίγονται: ἀπὸ
φλόγες καὶ καίγονται: σὰν
λαμπάδες!

Ἔξω φρενῶν, γὰρ τὴν κα-
ταστροφή τῶν ἀθῶων καὶ ὠ-
ραίων φυτῶν, τὸ Παιδί - Θαύ-
μα ὀρμάει: σὰν γεράκι: ἐναν-
τίον τῶν Δαιμόνων τοῦ Πυ-
ρός, ποῦ δγαίνουν τώρα μέσα
ἀπὸ τὸ πάρκο, μὲ χαχανητὰ
καὶ ξεφωνητὰ θριάμβου.

Οἱ γροθιές του κινοῦνται
μὲ ἀστραπιαία γρηγοράδα
καὶ τρομακτικὴ ὄρμη. Τέσσε-

ρα ἀραπάκια, χτυπημένα κα-
τάστηθα, πέφτουν στὴ γῆ καὶ
καίγονται: γοργά, ὅπως τὸ
πρῶτο!

Τὰ ὑπόλοιπα ξεμακραίνουν
ἐλοταχῶς, ἀφήνοντας οὐρλια-
χτὰ πανικού.

Διαγράφουν ὅμως ἕνα με-
γάλο τόξο στὸν ἀέρα, γυρι-
ζουν πίσω καί, ὅλα μαζί, ἐπι-
τίθενται ἐναντίον τοῦ Ὑπερ-
έλληνα.

Τὸ Παιδί - Θαύμα δοκιμά-
ζει νὰ ἀντισταθῆ, μὰ συμβαί-
νει κάτι ἀπροσδόκητο καὶ ἐκ-
πληκτικό. Τὰ ἀραπάκια: τὸν
χτυποῦν μὲ τὶς πύρινες φούν-
τες ποῦ ἔχουν στὶς οὐρές
τους!

Τὸ συναίσθημα ποῦ νοιώ-
θει: ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι ἀλ-
λόκοτο καὶ ἀπερίγραπτο. Νοι-
ώθει κάτι σὰν μιά δούρτσα
ἀπὸ πυρωμένους καρφίτσες νὰ
χάθηκε ξαφνικά: μέσα στὸ
στήθος του καὶ νὰ βάλθηκε
νὰ στριφογυρίξῃ δαιμονισμέ-
να, κάνοντας τὰ πνευμόνια
του καὶ τὴν καρδιά του νὰ πο-
νοῦν φριχτά!

Χιλιάδες καμπάνες ἀντη-
γοῦν στ' αὐτιά τοῦ γιου τοῦ
Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο! Τὰ μάτια
του θαμπώνουν!

Καταλαβαίνει ὅτι διατρέ-
χε πολὺ σοβαρὸ κίνδυνο καί,
ἐπιστρατεύοντας ὅλες τὶς δυ-
νάμεις του, πετάει: δλοῖσια
πρὸς τὰ πάνω πρὸς τὸν οὐ-
ρανό, ἀναπτύσσοντας ἰλιγγι-
ώδη ταχύτητα!

Περνοῦν μερικές στιγμὲς.
Παύει νὰ νοιώθῃ τὸν τρομερὸ
πῶγο στὸ στήθος του καὶ οἱ

καμπάνες σταματούν. Τὰ μάτια του καθαρίζουν.

Κυττάζει γύρω και κάτω. Βρίσκεται ψηλά. πολύ ψηλά στην ατμόσφαιρα της γης. Κάτω ή πάλι της Νέας Υόρκης, που έχει τόσο πληθυσμό όσο ολόκληρη ή Ελλάδα, διακρίνεται σαν μια άσπρη κηλίδα στην επιφάνεια της γης!

Ο Υπερέλληνας γέρνει το κεφάλι του προς τα κάτω και κατεβαίνει σαν βόμβα ριγμένη από αεροπλάνο. Οί Δαίμονες του Πυρός, όσε άθώα και κομική κι' αν είναι ή εμφάνισή τους, είναι τρομεροί αντίπαλοι, πολύ επικίνδυνοι, πιδ επικίνδυνοι ίσως από κάθε άλλον αντίπαλο, που έχουν γνωρίσει οί Υπεράνθρωποι στο διαστήμα της θελλώδους σταδιοδρομίας τους...

Ό... Θεός του νερού

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή, κάτω, στη Νέα Υόρκη, διαδραματίζονται φοβερές σκηνές. Ο Υπεράνθρωπος, ό Κεραυνός, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και ή Άστραπή μάχονται έναντιόν των Δαιμόνων του Πυρός, που γίνονται όλο και πιδ πολλοί, χωρίς κανείς να μπορή να καταλάβη από που ξεφυτρώνουν.

Για μερικά δευτερόλεπτα, οί Υπεράνθρωποι κυνηγούν τα τρομερά άραπάκια, που τους ξεφεύγουν με ταχύτα-

τους έλιγμούς στον άερα γελώντας ξεκαρδισμένα σαν παιδιά που παίζουν!

Έπειτα, ό Υπεράνθρωπος καταφέρνει να χτυπήσει έναν από τους δαίμονες, που πέφτει στο έδαφος και καίγεται μέσα σε λίγες στιγμές.

Τότε οί Δαίμονες του Πυρός περνούν στην επίθεση.

Χωρίζονται σε τέσσερις ομάδες και ριχνονται έναντιόν των πρσατών της Άνθρωπότητος. Πριν αυτό προλάβουν να αντιδράσουν, οί κύρες με την πύρινη φούντα, τους χτυπούν και τους ξαναχτυπούν με μανία στο κορμί.

Άμέσως οί ήρώες μας νοιώθουν ένα πύρινο διαπεραστικό πόνο στα πνευμόνια και στην καρδιά. Τά μάτια τους θολώνουν. Τά αυτιά τους βουίζουν.

Θέλουν να αντιδράσουν μα δεν μπορούν. Δεν είναι προκισμένοι με τη γρηγοράδα του Υπερέλληνα. Οί Δαίμονες του Πυρός τους κυνηγούν παντού κι' έξακολουθούν να τους χτυπούν με τις κύρες τους, ώσπου οί Υπεράνθρωποι χάνουν τις αισθήσεις τους και πέφτουν στο έδαφος.

Τά άραπάκια τους άκολουθούν θριαμβευτικά. Πέφτουν ξεπίσω τους και... αρχίζουν να χοροπηδούν πάνω στα κορμιά τους ξεφωνίζοντας, ζητωκραυγάζοντας και τραγουδώντας:

«Είμαστε όντα του Πυρός! Φωτιά παντού θ' ανάψουμε! Είμαστε έτοιμοι! Έμπρός!

Τῆ Γῆ, παιδιά, νὰ κάψουμε!»

Τὴν ἴδια ὥρα, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεραιθρώπων, ὁ Κοντοστούπης, ὁ κωμικός νάνος μὲ τὴ μεγάλη, μελιτζανιά, ἀστεία μύτη, συνέρχεται σιγά - σιγά ἀπὸ τὴν τρομάρα ποὺ εἶχε δοκιμάσει.

Τώρα, κυττάζει γύρω μὲ τὸ πρὸ ἀγριο ὕφος τοῦ κόσμου καὶ γρυλλίζει μὲ θυμό:

— Δαίμονες τοῦ Πυρός! Πφ! Κάτι τρέχει στὰ γύφτικὰ! Πήρανε τρομερὸ ὄνομα, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ τοὺς φοβηθῶ! Χά, χά, χά! Καὶ σίγουρα νομίζουν πὼς τοὺς φοβάμαι καὶ θὲν ἔχω πάει νὰ πολεμήσω ἐναντίον τους! Χά, χά, χά! Βρὲ ζούδια, ξέρετε καλὰ μὲ ποιὸν ἔχετε νὰ κάνετε; Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε, μὲ τρέμει ἡ γῆ κι' ὁ κόσμος! Στὸ ἀντίκρουμά μου οἱ ἐχθροὶ τοῦ κόσμου θγάζουν τὴ ...χρυσή! Μπροστὰ μου, γονατίζουν ὄλοι... ὄλοι... ὄλοι... ὦχ! Τὴν ἔπαθα! Τὴν ἔπαθα γιὰ καλὰ!

Ἐνα ἀραπάκι ἔχει προσγειωθῆ ξαφνικὰ μπροστὰ του καὶ κυττάζει: τὸ νάνο μὲ κοροιδευτικὸ ὕφος, ἀνογκλεῖνοντας τὸ ἀριστερὸ του μάτι.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, μένουν ἐκεῖ ἀσάλευτοι: κι' οἱ εἰς, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι.

Ἐπειτα, ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἡ καρδιά του σπαρταράει σὰν ψάρι πιασμένο σὲ ἀγκίστρι, ἀνογκλεῖνει τὸ στόμα

του σπασμωδικὰ καὶ τραυλίζει:

— Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία! Μεγάλη μου τιμὴ ἡ ἐπίσκεψίς σας! Πὼς εἰσθε; Τί κάνει ἡ οἰκογένεια; Μπορεῖτε νὰ μοῦ χαρίσετε τὸ ὄνοματάκι σας;

Τὸ ἀραπάκι γελάει ἀλλόκοτα καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύη γύρω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, τραγουδώντας:

Εἴμαστε ἔτοιμοι! Ἐμπρός! Φωτιὰ παντοῦ θ' ἀνάψουμε! Εἴμαστε ἔτοιθοι! Ἐμπρός! Τῆ Γῆ, παιδιά, θὰ κάψουμε!»

— Τί... τί ὠραία φωνή!, λέει ὁ Κοντοστούπη γιὰ νὰ τὸν καλοπιᾶση. Μὲ τὴ ζέστη ὅμως ποὺ κάνει σήμερα καὶ μὲ τὶς φλόγες ποὺ ἔχετε στὸ κεφάλι σας καὶ στὴν οὐρά σας, θὰ ὑποφέρετε, κύριε Δαίμονα! Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πάω νὰ σὰς φέρω ἕνα ποτήρι κρύο νερὸ νὰ δροσίσετε τὰ σωθικά σας!

Αὐτὸ εἶναι ἕνα κόλπο τοῦ πονηροῦ Κοντοστούπη γιὰ νὰ φύγη μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνο καὶ μικροσκοπικὸ ἀντίπαλό του.

Τὸ ἀραπάκι ὅμως, μόλις ἀκούει τὴ λέξι «νερο», γίνεται ἔξω φρενῶν. Τὸ πρόσωπό του ἀλλοιώνεται ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι θυμοῦ καὶ μίσους. Τὰ μάτια του σπινθίζου ἀγρια. Τὰ φρύδια του ζαρώνου καὶ ἡ οὐρά του σαλεύει ἀπειλητικὰ!

Ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ ἀφήνει μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ. Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, τρία, ἀλλόκοτα ἀραπάκια

προσγειώνονται γύρω από το νάνο και όλα μαζί προχωρούν προς το μέρος του μουγγρίζοντας:

— Θα πεθάνης! Θα πεθάνης!

— "Ε; κάνει ο Κοντσοτούπης χαζά με το πρόσωπο χλωμό σαν νεκρού. Θα πεθάνω; Και πού το ξέρετε έσείς

πώς θα πεθάνω; Προφήτες είσαστε;

Και γυρίζοντας, το βάζει στα πόδια.

Τα άραπάκια τον κυνηγούν

Ο κολοσσιαίος γοριλλόσαυρος άμύνεται με λύσσα στην όμαδική επίθεση των Ύπερανθρώπων, ενώ τα ούρλιαχτά του κάνουν την άπέραντη σπηλιά να φέμει!...

μὲ μικρὲς κραυγὲς λύσσας.

— Πιάστε τον !, φωνάζει ἕνα ἀπ' αὐτά. Εἶναι ἐχθρὸς μας! Ἦθελε νὰ μοῦ δώση νὰ πιῶ.... νερό!

— Νερό !, ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἄλλα. Εἶναι ἐχθρὸς μας! Πιάστε τον!

— Θὰ εἶναι κανένας θεὸς τοῦ νεροῦ!, φωνάζει ἕνα ἀραπάκι. Σκοτώστε τον!

Καθὼς προσπαθεῖ νὰ τοὺς ξεφύγη, πότε τρέχοντας καὶ πότε πετώντας, ὁ Κοντοστούπης ἀκούει τὰ λόγια τους καὶ τὸν πιάνει σύγκρουσ!

— Ὁχι!, φωνάζει. Δὲν εἶμαι θεὸς τοῦ νεροῦ! Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια, ἀραπάκια μου! Στὴ ζωὴ σας! Νὰ στραβωθῆτε ἀν' λέω ψέματα! Συχαίνομαι τὸ νερό! Δὲν μπερῶ νὰ τὸ ὑποφέρω! Μήμηρ!

Τὰ ἀραπάκια τὸν φτάνουν. Ἡ οὐρὰ ἐνὸς τυλίγει τὸν Κοντοστούπη στὸ λαμὸ καὶ ἡ πύρινη φούντα τῆς τὸν χτυπάει στὸ πρόσωπο!

Διαπεραστικοὶ πύρινοι πόνο: στὸ στήθος κάνουν τὸν Κοντοστούπη νὰ διπλωθῆ στὰ δύο, σὰν νὰ τὸν εἶχαν τρυπήσει μ' ἕνα πυρωμένο ἀκόντιο! Χιλιάδες καμπάνες ἀντηχοῦν μελωδικὰ στ' αὐτιά του καὶ τὰ μάτια του θολώνουν!

— Πάσχα ἔχουμε; μυρμιουρίζει. Ἐγὶνε Ἀνάστασι; Τί ὥραία πὺ χτυποῦν οἱ καμπάνες! Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Καθὼς πέφτει πρὸς τὴ γῆ, ἀπλώνει τὰ χέρια του πασπατευτὰ καὶ ἀγκαλιάζει ἕνα ἀ-

ραπάκι! Τὸ σφίγγει γερὰ καί, κρατώντας το ἔτσι, χάνει τὶς αἰσθήσεις του, ψιθυρίζοντας:

— Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!....

Τὸ αἰχμάλωτο

Ἀραπάκι

ΚΑΘΩΣ κατεβαίνει ὀλοταχῶς, ὁ Ὑπερέλληνας δ'ἔπει κατῶ, μέσα στὴ Νέα Ὠόρκη, τὴ φριχτὴ τροπὴ πού ἔχει πάρει ἡ μάχη τῶν Ὑπερανθρώπων με τοὺς Δαίμονες τοῦ Πυρός!

Βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό, τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του, χάλω ἀναίσθητους, ἐνῶ τὰ φοβερὰ ἀραπάκια χροσηθοῦν ἐπάνω τους θραμβευτικά, χωρὶς νὰ παύουν νὰ τοὺς κτυποῦν με τὶς πύρινες φούντες τους!

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, τὸ Παῖδι - Θαῦμα ἐπιτίθεται ἀναπτύσσοντας ὅλη τὴ θρυλικὴ ταχύτητά του!

Πετώντας με γρηγοράδα τόσο μεγάλῃ ὥστε τὸ μάτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὁ γιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἔκ ο ρίχνεται ἀνάμεσα στοὺς Δαίμονες τοῦ Πυρός καὶ στρεφογυρίζοντας σὰν μαγνόμενος σίφουνας, μοιράζει πρὸς κάθε κατεύθυνσι τρομακτικὰ κτυπήματα!

Τὰ διαβολικὰ ἀραπάκια τρομοκρατοῦνται, καθὼς βλέπουν τοὺς συντρόφους των γύρω νὰ πέφτουν καὶ νὰ καίγουν

ται! Δὲν προλαβαίνουν νὰ ἀμνησθῶν.

Σαστισμένα καὶ πανικόβλητα ὑποχωροῦν, παρατώντας τοὺς ἀναίσθητους Ὑπεράνθρωπους, ξεμακραίνουν καὶ σταματοῦν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Ἐκεῖ, ἀνασυντάσσονται, παίρνουν καινούργιο θάρρος καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθοῦν πάλι!

Μὰ, στὸ μεταξύ οἱ Ὑπεράνθρωποι συνέρχονται ἀπὸ τὴν ἀναίσθησία, στὴν ὁποία τοὺς εἶχαν ρίξει οἱ πύρινες φούντες. Πετάνονται ὄρθοι καί, μὲ τὶς γροθιές σφ:γμένες ἐτοιμάζονται κ' αὐτοὶ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Δαίμωνων τοῦ Πυρός!

Γιὰ μιὰ στιγμή τὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατόπεδα μένουσ ἀκίνητα, ἔτο:μα γιὰ δράσι.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ πάλι: ἡ μάχη, οἱ Δαίμονες τοῦ Πυρός γυρίζουσ ξαφνικά καί, πετώντας μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα, χάνονται στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντα!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο. Γιατὶ ἔφυγαν; Ἦσαν πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ μᾶς ὅχι στὸ σῶμα, ἀλλὰ στὴν τρομερὴ ἀποτελεσματικότητὴ τῆς πύρινης φούντας τῆς οὐράς τους! Μποροῦσαν νὰ μᾶς ἀντιμετωπίσουν μὲ ἐπιτυχία! Γιατὶ ἔφυγαν, λοιπόν; Εἶχα τὴν ἐντύπωσι καθὼς γύριζαν γιὰ νὰ φύγουν πῶς κάποιος τοὺς εἶχε δώσει μιὰ Σαταγή! Ποῖός ὅμως; Καί ὅπο πού προέρχονται τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ ὄντα τοῦ πυ-

ρός; Γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε αὐτό, πρέπει νὰ αἰχμαλωτίσουμε ἕνα Δαίμονα τοῦ Πυρός! Ἄς γυρίσουμε τώρα στὸ σπίτι!...

Ὅταν προσγειώνονται στὴν δεράντα τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς ὑποδέχονται: ἡ Ἐλσα, ἡ Λάκυρα ἢ ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Κερανοῦ καὶ ἡ Ἐλχίνα, ἡ πράσινη μαγείρι:σσα.

Ὁ Κοντοστούπης πουθενά!

— Τὶ ἔγνε ὁ Κοντοστούπης; Ρωτᾷ ἀνήσυχα ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Τὸν εἶδαμε νὰ παλεῦῃ στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὸν κῆπο, μὲ μερικὸς Δαίμονες τοῦ Πυρός!, λέει ἡ Ἐλχίνα. Ἐπειτα ὅμως τὸν χάσαμε ἀπὸ τὰ μάτια μας! Φεβάμαι μήπως ἔπαθε κάτι σοβαρό!

— Πρέπει νὰ ψάξουμε τὸν κῆπο!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἀκολουθήστε με!

Ψάχνουσ γοργὰ στὸν κῆπο καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ νάνο. Τὸ θέαμα ὅμως πού ἀντικρῶζουσ, ὅταν φτάνουν κοντὰ του, εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα καὶ πιὸ κωμικοτραγικά.

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἀναίσθητος, πεσμένος στὰ χεῖλη μιὰς μεγάλης δεξαμενῆς, γεμάτης νερό, πού χρησιμεύει γιὰ τὸ πότισμα τοῦ κήπου.

Στὴν ἀγκαλιά του, κρατᾷ: σφιχτὰ ἕνα μικροσκοπικὸ ἀραπάκι.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δαίμονα τοῦ Πυρός εἶναι συσπασμένο ἀπὸ τρόμο καὶ λύσσα. Δὲν κἀνει καμμιά προσπάθεια νὰ ἐ-

λευθερωθή από τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ νάνου, γιατί φοβάται μήπως κυλήσῃ ὁ ἀναίσθητος Κοντοστούπης καὶ πέσουν κι' οἱ δυὸ μαζί μέσα στὸ νερό!

— Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! γρυλλίζει κάθε τόσο τὸ ἀραπάκι. Δὲ φανταζόμουν ποτὲ νὰ βρεθῶ σὲ μιὰ τόσο δύσκολη καὶ τόσο κωμικὴ θέσι!

“Ὅταν βλέπει τοὺς Ὑπερανθρώπους νὰ πλησιάζουν, ὁ τρόμος του, διπλασιάζεται. Τὰ μεγάλα μάτια του γίνονται ἀκόμα πιὸ μεγάλα καὶ ἡ οὐρά του μὲ τὴν πύρινη φούντα τῆς σαλεύει ἀπειλητικά.

— Ἡ εὐκαρία εἶναι μοναδική!, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ὑπερέλληνα, φέρε ἀπὸ τὸ σπῆτι ἕνα σκονιὶ ἀπὸ σῦρμα!

Τὸ Παιδί - Θαύμα ἀπογειώνεται μὲ τόση ταχύτητα, ὥστε χάνεται ἀπὸ μπροστά τους, σὰν νὰ ἔχη διαλυθῆ στὸν ἀέρα!

Μιὰ στιγμή ἀργότερα, προσγειώνεται πάλι μπροστά στὸν πατέρα του, κρατώντας ἕνα συρμάτινο σκονιὶ!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τὸ παίρνει, τοῦ κάνει μιὰ θηλιά στὴν ἄκρη, τὴν περνάει μὲ ἐπιδειξιότητα στὴν οὐρὰ τοῦ Δαίμονα καὶ τὴν σφίγγει γερά. “Ἐπειτα, δένει τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σκονινοῦ σ' ἕνα μαρμάρινο στύλο, τραβάει κοντὰ στὸ στύλο τὸ ἀραπάκι καὶ τὸ δένει ἐπάνω του ἀπὸ τὴ μέση.

— Εἶσα! αἰχμάλωτός μας! τοῦ λέει ὁ Ἐλληνας. Δὲν μπορεῖς τώρα νὰ σωθῆς! Δὲν

μπορεῖς νὰ ξεφύγῃς! Ἄρκει μιὰ γροθιά μου γιὰ νὰ κατῆς ὀλόκληρος!

Ἡ φυλὴ
τῶν ἐγκάτων

ΜΙΑ ΕΚΦΡΑΣΙ πανικοῦ χαράζεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἀλλόκοτου ὄντος. Τὸ κορμί του τρέμει.

— Μή!, μουρμουρίζει. Μὴ μὲ σκοτώσετε! Μή!

— Γιατί νὰ μὴ σὲ σκοτώσω; λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο παίρνοντας ἄγριο ὕφος. Ἐσὺ καὶ οἱ δικοί σου θελήσατε νὰ σκοτώσετε ἐμᾶς καὶ νὰ κάψετε τὴν πόλι μας, χωρὶς νὰ σᾶς πειράξουμε.

— Δὲ φταίμε ἐμεῖς!, λέει τὸ ἀραπάκι. Δὲν τὸ θέλουμε αὐτό! Δὲν μπορούμε, ὁμως νὰ κάνουμε διαφορετικά!

— Γιατί δὲν μπορείτε νὰ κάνετε διαφορετικά; ρωτᾷ ὁ Ὑπερανθρώπος. Ποιοὶ εἶστε; Ἄπο ποῦ ἤρθατε; Ποιὸς σᾶς ἔστειλε ἐδῶ;

Ὁ Δαίμων τοῦ Πυρὸς μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός, σὰν νὰ φοβάται νὰ μιλήσῃ!

— Μὴν ξεχνᾶς, προσθέτει ὁ Ἐλληνας, ὅτι ἡ ζωὴ σου κρέμεται ἀπὸ τὰ χεῖρά μας! Μιὰ γροθιά καί...

— Θὰ μιλήσω!, φωνάζει βιαστικά τὸ ἀραπάκι. Ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου ἀνεβήκαμε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

— 'Από τὰ ἔγκατα τῆς γῆς!, ἐπαναλαμβάνουν ὄλοι μαζί οἱ Ὑπεράνθρωποι.

— Ναί!, συνεχίζει ὁ Δαίμων τοῦ Πυρός. Ἡ φυλή μας εἶναι ἡ φρουρά τῶν πυρίνων δυνάμεων ποῦ μαίνονται μέσα στή γῆ! Ἐμεῖς κανονίζουμε πότε θά ἐκραγῆ ἕνα ἠφαίστειο, πότε θά γίνουιν σεισμοὶ καὶ πότε δὲν θά γίνουιν! Δὲ μᾶς ἀρέσουν οἱ καταστροφές! Ἄν θέλαμε θά μπορούσαμε νὰ καταστρέψουμε ὀλόκληρη τῆ γῆ, ἐλευθερώνοντας ὄλες τὶς πύρινες δυνάμεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς! Μά, δὲν τὸ κάνουμε γιατί ἔχουμε ὀρκιστῆ νὰ φρουροῦμε καὶ νὰ χαλιναγωγῶμε τὶς δυνάμεις αὐτές! Χωρὶς ἐμᾶς, ἡ γῆ δὲν θά ὑπῆρχε!

— Δὲν καταλαβαίνω!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἐ κ ο. Πῶς, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ καταστροφές, δοκιμάσατε νὰ κάμψετε τῆ Νέα Ὑόρκη;

— Μᾶς ἀνάγκασε... Ἐκεῖνος!, ἀπαντᾷ: τὸ ἀραπάκι τρέμοντας περισσότερο καθῶς προφέρει τῆ φράσι αὐτή! Μᾶς ἔκανε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, νὰ παρατήσουμε ἀφρούρητες τὶς Δυνάμεις τοῦ Πυρός καὶ νὰ ἀνεβῶμε ἔξω, στὸν ἐλεύθερο ἀέρα! Ὁ ὀργανισμὸς μας ἔχει τὴν ἰδιότητα, μὲ τὸν ἀγγίξη ὁ ἀέρας, νὰ πετᾷ φλόγες ἀπὸ τὸ κεφάλι, τοὺς ἀγκῶνες καὶ τὴν οὐρά! Καί, συγχρόνως, νοιώθουμε μὲ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ κάψουμε τὰ πάντα, ὅσο κι' ἂν ἡ

ψυχὴ μας σπαράζει γι' αὐτό! Εἶμαστε δυστυχισμένα πλάσματα ὅσο μᾶς ἔχει κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία του.. Ἐκεῖνος!

Σωπαίνει: γιὰ μιὰ στιγμή καὶ συνεχίζει: ἔπειτα μὲ πνιχτὴ φωνή:

— Τὸ κακό, ἡ μεγάλη συμφορὰ δὲν εἶναι ἡ φωτιά ποῦ ἀνάβουμε ἐπάνω στή γῆ, στίς πόλεις τῶν ἀνθρώπων! Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ καταστραφοῦν μερικὲς χιλιάδες ἀνθρώποι!

— Ἐ; κάνει χαζὰ ὁ Κοντοστούπης ποῦ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ. Καὶ τόχεις γιὰ λίγο πρᾶγμα αὐτό; Ἐχε χάρι ποῦ εἶσαι δεμένος: Ἄλλοιῶς....

— Αὐτό, ἀπαντᾷ ὁ Δαίμων τοῦ Πυρός, δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὴν καταστροφή ποῦ θά γίνῃ, ἂν Ἐκεῖνος ἐξακολουθήσῃ νὰ μᾶς ἐπὶβάλλῃ τῆ θέλησί του! Οἱ Πύρινες Δυνάμεις τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, ποῦ ἔχουν μείνει: χωρὶς τὸν ἔλεγγό μας, θά ξεσπάσουν ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ ὀλόκληρη ἡ γῆ θά ἐκραγῆ καὶ θά σκορπιστῆ στὰ πέτρατα τοῦ κόσμου, σὲ ἄπειρα κομματάκια! Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβῆ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή! Ἴσως τώρα ποῦ σᾶς μιλῶ, ἐτοιμάζεται ἡ ἔκρηξις!

Σὰν νὰ γὰρ νὰ τενίσῃ τὰ λόγια του, τὸ ἔσχατος κλονίζεται ζωηρὰ ἀπὸ ἕνα σεισμό, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἰσθμὸς τῆς γῆς ἀνεβαίνει ἕνα ὑπόκοφο μουνγρητό, σὰν μακρυνὴ βροντή. Αὐτὸ κρατᾷ μερικὲς στι-

γμές μόνο και σταματάει.

Ο Κοντοστούπης πέφτει στα γόνατα, τρέμοντας.

— Σώσον, Κύριε τὸν λαόν σου!, τραυλίζει. Ἄν σκάση ἡ γῆ, θά πάω χαμένος! Θά πάθω ὅπωςδήποτε συγκοπή!

— Πάψε, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο πού τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνει χλωμό ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ὑπεράνθρωπε! Πρέπει νὰ δράσουμε γοργά! Φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ πλάσμα λέει τὴν ἀλήθεια!

Καὶ γυρίζει στὸ Δαίμονα τοῦ Πυρός:

— Ποῖος εἶναι Ἐ κ ε ἱ ν ο ς; Ποῦ θρίσκεται; Πῶς μπορούμε νὰ προλάβουμε τὸ κακό;

— Ἐ κ ε ἱ ν ο ς... ἀρχίζει νὰ λέη τὸ ἀραπάκι.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Μιὰ μεγάλη πέτρα σκίζει τὸν ἀέρα καὶ τὸν χτυπάει στὸ στήθος. Τὸ κορμί του σπαράζει καί... ἀρχίζει νὰ καίγεται!

Τὸ στόμα τοῦ δαίμονος ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικά, καθὼς οἱ φλόγες τὸν τυλίγουν. Σὰν νὰ προσπαθῆ νὰ πῆ κατι.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο σκύβει καὶ πλησιάζει τὸ αὐτί του στὸ στόμα του. Ἀκούει ἕνα σχεδὸν ἀνεπαίσθητο ψιθύρισμα:

— Στό... νησί... Κουγέρα ... τοῦ... Εἰρηνικού! ὦωωχ!

Καὶ χάνεται καμένος ἐντελῶς ἀπὸ τὶς φλόγες!

Στὸ μεταξύ οἱ ὑπόλοιποι Ὑπεράνθρωποι κυττάζουν γύ-

ρω γιὰ νὰ δοῦν ποιὸς εἶχε πετάξει τὴν πέτρα.

Δὲν βλέπουν κανένα.

Ἀκούνε, ὅμως, φωνὲς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Σπαραχτικές φωνὲς ἀπογνώσεως, τρόμου καὶ φρίκης!

Μὲ μιὰ ἀπότομη ἐνστικτώδη κίνηση, ἀπογειώνονται ὅλοι: καὶ ὀρμῶν πρὸς τὸ σπίτι. Ἐκεῖ, μπροστὰ στὴ θεράντα, βλέπουν κάτι τρομακτικό.

Μερικοὶ Δαίμονες τοῦ Πυρὸς κυνηγοῦν τὴν Ἑλσα! Ἡ πολυαγαπημένη γυναίκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου τρέχει σὰν τρελλή, ἐνῶ ἡ Ἑλχίνα, ὀρθα: πάνω στὴ θεράντα, ξεφωνίζει ὑστερικά. Ἡ Λάουρα τρέχει πρὸ πέρα κυνηγημένη ἀπὸ δύο ἄλλους δαίμονες.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι δροῦν κεραυνοβόλα.

Ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἄστρα πῆ ἐπιτίθενται ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ κυνηγοῦν τὴ Λάουρα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ὀρμῶν ἐναντίον τῶν δαιμόνων ποὺ ἀπειλοῦν τὴν Ἑλσα.

Ὁ Κοντοστούπης πηγαίνει καὶ στέκεται κοντὰ στὴν Ἑλχίνα. Τρέμει ὀλόκληρος, μὰ οφίγγει τὰ δόντια του καὶ προσπαθεῖ πάλι νὰ κἀνῃ τὸν πσλληκαρά.

— Μή... φο... φοβάσαι, Ἑλχίνα!, τραυλίζει. Ὁ Κον...τοστούπης εἶναι ἐδῶ! Ἐτοιμος νά... νά... ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Ἡ μάχη ἀρχίζει. Οἱ Ὑπερ-

άνθρωποι συγκρούονται με τους Δαίμονες του Πυρός. Ο Κεραυνός και ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο πέφτουν μισολιπόθυμοι, χτυπημένοι από τις πύρινες κύρες των αντιπάλων τους.

Τα περισσότερα όμως από τα άραπάκια πέφτουν κι αυτά και αναφλέγονται, κάτω από τις γροθιές των Υπερανθρώπων.

Τα υπόλοιπα φεύγουν γεμάτα πανικό και χάνονται στον ορίζοντα πετώντας με πρωτοφανή ταχύτητα!...

Ο Υπεράνθρωπος συγκρατεί τους συντροφους του, που θέλουν να κυνηγήσουν τους Δαίμονες του Πυρός.

— Σταθήτε!, φωνάζει. Πετούν με μεγάλη ταχύτητα και δε θα μπορούσαμε να τους φτάσουμε! "Αλλωστε, υπάρχει φόβος να πέσουμε σε καμιά παγίδα! Δεν ξέρουμε από πού προέρχονται!...

— Ξέρουμε!, φωνάζει ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο που συνέρχεται έντελώς εκείνη τη στιγμή. Ο αιχμάλωτος Δαίμων του Πυρός, πριν καή, πρόλαβε να μου πη το όνομα του νησιού Κουγέρα του Ειρηνικού Ωκεανού. Δεν μπόρεσε να πη τίποτα περισσότερο. Φαίνεται όμως ότι στο νησί Κουγέρα βρίσκεται ο άνθρωπος ή το όν που κρατεί κάτω από την εξουσία του τους Δαίμονες του Πυρός! Εκεί θα πάμε τώρα! "Αν θέλεις ο Θεός, μπορεί να προλάβουμε να σώσουμε τη Γη από την καταστροφή που την περιμένει!...

Στό νησί
Κουγέρα

ΕΞΙ ΜΟΡΦΕΣ σκίζουν ολοταχώς τον αέρα πάνω από την Αμερική ταξιδεύοντας προς τα δυτικά, προς το μέρος όπου έκτείνεται ο άπεραντος Ειρηνικός Ωκεανός, με τα άμετρητα Ιησιά του. Μοιάζουν με ένα μικρό κοπάδι από πελώρια πουλιά με διάφορα χρώματα: ο Κεραυνός κίτρινος, ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο γαλανόλευκος, ή Αστραπή κόκκινη, ο Υπερέλληνας γαλάζιος.

Πίσω - πίσω πετάει ο νάνος Κεντσοτούπης, σάν. ανορθογραφία! Το πρόσωπό του είναι συσπασμένο από φόβο, γιατί δεν του άρσεται κα βόλου ή άποστολή αυτή.

Κάθε τόσο από τα μάτια του κυλούν δάκρυα, που πέφτουν κάτω, στο έδαφος, ενώ ο Κεντσοτούπης μουρμουρίζει:

— Ποτίστε τη γη, δάκρυά μου! Ποτίστε το χώμα! Και πηγαίνετε να πητε στη μανούλα μου πώς ο λεβέντης της πετάει προς το θανάτο του!

Φτάνουν πάνω από τον Ειρηνικό και ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο λέει:

— Χαμηλώστε όλο! Θα πετάμε από δώ και μπρος ξυστά πάνω από τα νερά της θάλασσας για να μη γίνουμε αντίληπτοι καθώς πλησιάζ-

ζουμε στο νησί Κουγέρα!

Χαμηλώνουν όλοι: και, σάν χελιδονόφαρα, πετούν ξυστά στα νερά, αγγιζόντάς τα σχεδόν με τὸ κορμί τους.

Λίγη ώρα αργότερα, φτάνουν στο νησί.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν παραλία του, ὁ Ἑλ Γκρέκο διατάζει πάλι:

— Βουτήξτε ὅλοι! Θὰ βγούμε στη στερεὰ με μακροβούτι!

— Ἐγὼ δὲ θὰ βουτήξω!, δηλώνει ὁ Κεντοστούπης. Τὸ νερὸ εἶναι... κρύο! Δὲ θά... μπρρρ!

Δαίμονες τοῦ Πυρὸς ἔχουν ζώσει ἀπὸ παντοῦ τὴν Ἑλσα!

Τὸ στόμα του γουργουρίζει, καθὼς ὁ Κεραυνὸς με μιὰ σβουρχτὴ καρπαζιά, τὸν ἀναγκάζει νὰ χωθῆ μέσα στο νερό.

Σάν ἔξη μεγάλα ψάρια, οἱ Ὑπεράνθρωποι σκίζουν τὰ νερά καὶ πλησιάζουν στὴν ἀκροαλιά.

Ἐκεῖ θγαίνουν με προσοχὴ καὶ κρύβονται μέσα στο πυκνὸ δάσος, πού σκεπάζει ὀλόκληρο τὸ νησί.

— Ὑπερέλληνα, διατάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀνέβα στὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλοῦ δένδρου! Φρόντισε ὅμως νὰ σὲ σκεπάζουν καλὰ τὰ φυλλώματα, γιατί δὲ θέλω νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία μας ἐδῶ, πρὶν εἴμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὴν ἐπίθεσι! Ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ κυττάξῃς γύρω γιὰ νὰ δῆς ἂν ὑπάρχη τίποτα ἀξιопερίεργο.

Ὁ Ὑπερέλληνας ὑπακούει.

Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκειται στὴν κορυφὴ ἑνὸς δέντρου καὶ κρύβεται ἀνάμεσα στὰ κλαδιά. Κυτάζει γύρω καὶ τὸ παδικὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρά.

Μ' ἓνα ἄλλο πήδημα, βρίσκειται κάτω, κοντὰ στοὺς δικούς του.

— Σὲ ἀπόστασι πεντακοσίων μέτρων, πρὸς τὰ δυτικά, λέει, εἶναι ἓνα μεγάλο ξύλινο σπίτι! Μπροστὰ στο σπίτι ἀπλώνεται ἓνα ξέφωτο, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι χιλιάδες Δαίμονες τοῦ Πυρὸς! Λίγο πὸ πέρα, ὑψώνεται ἓνας λόφος, πού φαίνεται νάνα: ἡφαίστειο, γιατί ἀπὸ τὴν κο-

‘Ο Κονστατούπης τὸ βάζει στὰ πόδια φωνάζοντας: — Θὰ πεθάνω; Πῶ τὸ ξέρετε, παρακαλῶ, πῶς θὰ πεθάνω; Προφῆτες εἰσαστε;

ρυφή του βγαίνει καπνός!

— ‘Ωραία!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ ε κ ο. Ἄς προχωρήσουμε πρὸς τὰ ἐκεῖ! Σίγουρα, στὸ σπιτί: αὐτὸ δρῖσκαται Ἐκ κ ε ἰ ν ο ς, ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἢ πλάσμα, πὺ ἔχει ὑποτάξει τοὺς Δαίμονες τοῦ Πυρός! Χρειαζέται ὅμως μεγάλη προσοχή! Δὲν πρέπει νὰ μᾶς πάρουν εἶδησι πρὶν μάθουμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ ποῖο τρόπο μποροῦμε νὰ ἐξουδετερώσουμε τὸν ἄγνωστο ἀντίπαλό μας!

Προχωροῦν μὲ προφυλάξεις καὶ σὲ λίγο φτάνουν κοντὰ στὸ ξέφωτο. Διακρίνουν τὸ σπιτί: ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ

τῶν δέντρων καὶ διακρίνουν κάτι ἄλλο: ἓνα ρουκεττόπλοιο εἶναι σταματημένο κοντὰ στὸ σπιτί!

— Σίγουρα, λέει ὁ Ἕλληνας, ἔχει φτάσει: ἡ ὥρα τῆς καταστροφῆς τῆς γῆς καὶ Ἐκ κ ε ἰ ν ο ς ἐτοιμάζεται νὰ ἀπογειωθῆ καὶ νὰ φύγη γιὰ ἄλλο πλανήτη, πρὶν γίνῃ ἡ ἔκρηξι! Πρέπει νὰ δράσουμε χωρὶς καμμιά καθυστέρησι! Πρέπει: νὰ ἐπιτεθοῦμε ἀμέσως ἐναντίον τοῦ σπιτιοῦ! Συμφωνεῖς, Ὑπεράνθρωπε;

‘Ο ἥρωρ τῶν ἥρώων κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ναί!, λέει. Πρέπει νὰ

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου παίρνει μεγάλη ἀξία ὅταν διαπνέεται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Φιλοπατρίας, τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀλληλεγγύης καὶ τῆς Ἀγάπης πρὸς τὴν Ἀνθρωπότητα!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

τὰ παίξουμε ὅλα γιὰ ὅλα!
Ἐμπρός!

Ἀπογειώνονται ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη φυσικά, καὶ ὀρμῶν ἐναντίον τοῦ σπιτιοῦ, περνώντας σὰν ζωντανὲς σαίτες πάνω ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Δαιμόνων τοῦ Πυρός.

Μπαίνουν ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα καὶ βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα. Στὸ βάθος τῆς, μιὰ μεγάλη μηχανὴ δουλεύει ρυθμικά. Μπροστὰ στὴ μηχανὴ στέκεται ἓνας γέρος. Εἶναι καμπούρης καὶ κοντός καὶ φορεῖ μιὰ μπλεῦζα γιαντοῦ. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἄσπρο σὰν χαρτί! Ἡ μύτη του μεγάλη καὶ γαμψή. Τὰ μάτια του μεγάλα καὶ ξέθωρα σὰν κουκουβάγας!

Καθὼς οἱ Ὑπεράνθρωποι μπαίνουν, αὐτὸς γυρίζει ξαφνισμένους. Στὸ ἀντίκρουσμά τους βάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! κάνει. Καλὰ τὸ εἶχαμαντέψει ἐγὼ ὅτι μιὰ μέρα ἀργὰ ἢ γρήγορα,

θὰ συναντοῦσα τοὺς Ὑπεράνθρωπους! Κατορθώσατε, λοιπόν, νὰ ἀνακαλύψετε τὸ κρησφύγετό μου ἔ; Δὲ θὰ κερδίσετε ὅμως τίποτα! Δὲ θὰ μπορέσετε νὰ σώσετε τὴ Γῆ.

— Ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷει ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐνῶ ὅλοι στήριζονταν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν.

— Οἱ Δαίμονες τοῦ Πυρός μὲ λένε Ἐκείνο! Στὴν πραγματικότητα εἶμαι ὁ Ἄριστ, ἀπεσταλμένος τοῦ ἄστρου Χόγκορφ. Εἶμαι εἰδικὸς στὴν καταστροφὴ πλανητῶν, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπειλήσουν μιὰ μέρα τὸ ἄστρο μας. Ἡρθα, λοιπόν, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ καταστρέψω τὴ Γῆ καὶ θὰ τὴν καταστρέψω! Κατῶρθωσα μὲ τὴ μηχανὴ αὐτὴ νὰ ὑποτάξω στὴ θέλησή μου τὴ φυλὴ τῶν Δαιμόνων τοῦ Πυρός καὶ νὰ τοὺς κάνω νὰ πάψουν νὰ φουροῦν καὶ νὰ συγκρατοῦν τὶς πύρινες δυνάμεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ πλανήτη σας! Ἔτσι, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ οἱ δυνάμεις αὐτὲς θὰ ξεχυθοῦν καὶ ἡ Γῆ θὰ σκορπιστῇ στὰ πέρατα τοῦ σύμπαντος.... Ἐκὰνα ἓνα μεγάλο σφάλμα ὅταν ἔστειλα μερικὸς Δαίμονες τοῦ Πυρός νὰ κάψουν τὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶχα ξεχάσει ὅτι ὑπάρχετε ἐσεῖς, οἱ Ὑπεράνθρωποι, τὰ μόνα ὄντα ποὺ θὰ ὑπορούσαν νὰ φέρουν ἐμπόδια στὸ ἔργο μου! Σταθῆτε! Ἄν κάνετε ἓνα βῆμα, θὰ ἀφήσω μιὰ κραυγὴ καὶ οἱ χιλιάδες Δαίμονες τοῦ Πυρός,

πού είναι συγκεντρωμένοι έξω, θα όρμήσουν μέσα πριν προλάβετε να με άγγιξετε!

Οί 'Υπεράνθρωποι, πού ήσαν έτοιμοι να έπιτεθούν, διαστάζουν. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο όμως, φωνάζει:

— 'Επάνω του!

Καθώς οί 'Υπεράνθρωποι έφορμούν, ό "Αρστ αφήνει μιá διαπεραστική κραυγή, πού άντηχεί σαν σειρήνα άντιαεροπορικού συναγερμού.

"Εξω, ακούγονται άμέσως κραυγές και ούρλιαχτά λύσσας, θυμού και τρόμου. Κάνένα όμως άραπάκι δέν μπαίνει από τ' άνοιχτά παράθυρα!

'Ο "Αρστ μ' ένα πήδημα άποφεύγει την έπίθεση των 'Υπεράνθρώπων και βρίσκειται κοντά σ' ένα παράθυρο. Κυττάζει έξω γιά να δει γιάτι δέν είχαν ύπακούσει τά άραπάκια στη διαταγή του.

'Αφροί θυμού και λύσσας βγαίνουν από τό στόμα του, όταν βλέπει τόν Κοντοστούπη, μ' ένα λαστιχένιο σωλήνα του νερού στα χέρια, να κρατάη σε άπόσταση από τό σπίτι τούς Δαίμονες του Πυρός, ραντίζοντάς τους με νερό!

— Πίσω πολίτες!, ούρλιαζει ό νάνος ενώ τό κορμί του τρέμει σαν ψάρι. Πίσω και σάς έφαγα! Έχετε να κάνετε με τόν... πυροσβέστη Κοντοστούπη!

Τά άραπάκια, πού άντιπαθούν τό νερό όπως ό διάβολος τό λιθάει, ύποχωρούν μολο-

'Η τιμιότης, ή ευθύτης, ή άξιοπρέπεια και ή αγάπη πρós τό Δίκαιο, πρέπει να είναι τά χαρακτηριστικά κάθε άναγνώστου τού «'Υπεράνθρώπου».

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

νότι θέλουν να ύπακούσουν στον άφέντη τους τόν "Αρστ..

«'Η καταστροφή άρχίζει!»

ΜΕ ΙΕΝΑ ΑΛΛΟ πήδημα, έκπληκτικό γιά την ηλικία του ό "Αρστ άποφεύγει μιá δεύτερη έπίθεση των 'Υπεράνθρώπων και προσγειώνεται μέσα στο ρουκετόπλοιο του. Την ίδια στιγμή, τό έδαφος άρχίζει να τρέμει ζωηρά και από τόν κρατήρα τού λόφου βγαίνουν φλόγες!

— 'Η καταστροφή άρχίζει! ούρλιάζει ό "Αρστ. Καλό ταξίδι γιά τόν άλλο κόσμο!

Κάνει μιá άπότομη κίνηση και τό ρουκετόπλοιο άπογειώνεται με ίλιγγιώδη ταχύτητα και άνυψώνεται κατακόρυφα πρós τόν ούρανό!

Οί 'Υπεράνθρωποι κάνουν να άπογειωθούν γιά να τόν κυνηγήσουν, μα ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τούς σταματάει.

— Τη μηχανή!, φωνάζει.

Πρέπει να καταστρέψουμε τη μηχανή! Αυτή είναι η τελευταία μας ελπίδα! "Αν την καταστρέψουμε, οι Δαίμονες του Πυρός θα ελευθερωθούν και θα συγκρατήσουν τις πύρινες δυνάμεις των ἐγκάτων τῆς γῆς, ἂν δὲν εἶναι πιά πολὺ ἄργα.

Ρίχνονται ὅλοι πάνω στη μηχανή.

Μιά γροθιά ἀπὸ τὸν καθένα εἶναι ἀρκετή! Ἡ μηχανή μεταβάλλεται σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ παλιοσίδερα!

Μιά ὁμαδική κραυγή ἀκούγεται ἀπὸ ἔξω.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι τρέχουν στὰ παράθυρα καὶ βλέπουν ἕνα ἐκπληκτικὸ θέαμα.

Ἐνῶ ἡ γῆ τρέμει, ἐνῶ ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ ἠφαιστείου βγαίνουν ὅλο καὶ πιὸ πολλές φλόγες, τὰ ἀραπάκια γυρίζουν τὶς πλάτες τους καὶ πετοῦν πρὸς τὸν κρατῆρα!

Ὅταν φτάνουν ἐκεῖ, γυρίζουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὰ κάτω καί, ἕνα - ἕνα, χώνονται μέσα στὸν κρατῆρα!

Γιὰ μερικές στιγμὲς ἄκόμα, ἡ γῆ ἐξακολουθεῖ νὰ τρέμει καὶ ὁ κρατῆρας νὰ ξερνᾷ φωτιά... Ἐπειτα, οἱ σεισμοὶ παύουν σιγά - σιγά! Οἱ φλόγες τοῦ ἠφαιστείου χάνονται!

Γαλήνη ἀπλώνεται παντοῦ... Μιά βαθειά, εὐχάριστη γαλήνη!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ ἱκανοποίησι καὶ χαρά. Γιὰ μιὰ φορὰ ἄκόμα ἔχουν σώσει τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν καταστροφή!

Γιὰ μιὰ φορὰ ἄκόμα, τὸ Καλὸ ἐνίκησε τὸ Κακό, τὸ Δίκαιο ἐθριάμβευσε ἐναντίον τῆς Ἀδικίας!

Γιὰ μιὰ φορὰ ἄκόμα, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ξεγνοιασιά ἀπλώνεται πάνω στὴν οἰκουμένη!

— Ἐπιτέλους! μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Λίγο ἄκόμα καὶ τίποτε δὲ θὰ ἔμεινε ἀπὸ τὴ γῆ! Μερικὲς στιγμὲς ἄκόμα καὶ ὁ πλανήτης μας θὰ σκορπιζόταν σὲ ἑκατομμύρια καμμάτια στὰ πέρατα τοῦ σύμπαντος! "Αν δὲν..

Ἐνα συντριβάνι νεροῦ τὸν δακόπτει, περιλούζοντάς τον.

Εἶναι ὁ Κοντοστούπης, ποὺ δὲν ἔχει ἄκόμα παρατήσει τὸ λαστιχένιο σωλήνα τοῦ νεροῦ! Ἡ ταραχὴ του εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ Δαίμονες τοῦ Πυρός ἔφυγαν κι' ἐξακολουθεῖ νὰ σκορπίζει γύρω του νερὸ οὐρλιάζοντας:

«Εἶμα: ὁ Δαίμων τῶν.. Νερῶν κι' ἕνα... νερόφιδο κρατάω! Νεράκι βγαίνει δροσερὸν ὅπου πατήσω κι' ὅπου Πάω! Πίσω, πολίτες μὴ σὰς φάω! Εἶμαι ὁ Δαίμων τῶν Νερῶν καί... τὸν κακό μου τὸν καιρόν!»

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου».

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Η Γῆ κινουμένη.
- 2) Τερατάνθρωποι ἐδικούονται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοῦστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται:
- 7) Σύγκρουσις γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφοροῦν.
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα.
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ "Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὀκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων
- 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπερανθρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἄστρον.
- 27) Ὑπερανθρώπος ἐναντίον Ὑπερανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κινταύρων
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὀρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἄδρατος Ἄνθρωπος.
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.
- 43) Ὁ Ἑλ Γκρέκο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐδικείται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἑλ Γκρέκο.
- 50) Ἡ Βελόγα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος
- 54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου
- 57) Σεζάι, ὁ Ἄδρατος Μάγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ
- 60) Οἱ Ἀτσάλινοι Δαίμονες.
- 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαυροῦ Πάνθηρα
- 63) Ὁ Πύρινος Δράκος.
- 64) Ὁ Τρόμος ἐπιστρέφει.
- 65) Ὁ Ἐλευθερωτῆς
- 66) Αἰγμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
- 67) Οἱ Ἐξώκοσμοι συντρίβονται.
- 68) Ὁ "Αὔλος.
- 69) Μαργαριτάρη τῆς Συμφορᾶς
- 70) Ὁ Ἀκαταμάχητος.
- 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ.
- 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυριοῦ.
- 74) Οἱ Ὑπερανθρώποι κινουνοῦν
- 75) Ἡ Λαβὴ ποῦ τσακίζει.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ Σπαθιά τοῦ Χαλαστικοῦ.
- 78) Τὸ Καλὸ θραμβεύει!
- 79) Ἐφιόλτης τὸ "Ὀν με τὰ Χίλια Μάτια.
- 80) Ἰπτάμενοι Δίσκοι.
- 81) Ντέτεκτιβ τῶν Οὐρζιῶν.
- 82) Τὸ Ἄστρο τῆς Φωτίας.
- 83) Φλόγα ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ.
- 84) Ἡ Φριχτὴ Μεταμόρφωσις.
- 85) Ἡ Νάρκη τοῦ Θανάτου.
- 86) Οἱ Δαίμονες τοῦ Πυρός.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

"Ερχεται!.. "Ερχεται!..

Το περιοδικό των περιοδικών.

Το εικονογραφημένο των εικονογραφημένων!

ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Το πιο πλούσιο και πιο συναρπαστικό εικονογραφημένο περιοδικό που έχει γνωρίσει η Έλλάς!

Τετράχρωμη έντελως μοντέρνα και πολυτελής εικονογράφησης όφσσετ! 200 εικόνες καλλιτεχνικές! Χορταστικά κείμενα! Συναρπαστικά μυθιστορήματα! Διηγήματα διαλεγμένα ανάμεσα στα καλύτερα του κόσμου! Εύθυμοι σπαρταριστοί τύποι! Παιχνίδια! Γελοιογραφίες, σταυρόλεξα, γρίφοι, εικονογραφημένα έγκυκλοπαιδικά!

"Ενας θησαυρός χαράς και διασκέδασως!

ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Σχήμα τεράστιο, ύλη συγκλονιστική, χορταστική και εκλεκτή!

Κυκλοφορεί —άποτυπώστε καλά στη μνήμη σας την ήμερομηνία— σε λίγες μέρες, την

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ

*Τιμή μόνο **3** δραχμές*

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σᾶς καθιστᾶ γνωστὸν ὅτι :

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Το ἐρχόμενο τεύχος τοῦ «Ἑπερανθρώπου», τὸ 87, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ μυστηριώδη, πιὸ συγκλονιστικὰ καὶ πιὸ παράξενα τεύχη ποὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ!

Στὴν περιπέτεια αὐτὴ οἱ Ἑπεράνθρωποι ἀντιμετωπίζουν πάλι Ἐκεῖνον, τὸν σατανικὸ γέρο Ἄρστ ἀπὸ τὸ ἄστρο Χόγκορφ καὶ πέφτουν σὲ καταπληκτικὲς παγίδες, ποὺ βάζουν σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τους καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

Ὅταν τέλος ὁ Ἑπεράνθρωπος γίνεται

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

ὅλα φαίνονται χαμένα! Ὅλες οἱ ἐλπίδες σωτηρίας ἔχουν σβῆσει! Ἡ ζωὴ τῶν Ἑπερανθρώπων καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων μετριέται μὲ δευτερόλεπτα! Ὁ Χάρος πλανιέται μὲ τὶς μαῦρες φτεροῦγες του πάνω ἀπὸ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Ποῖός θὰ νικήσῃ; Τὸ Σκοτάδι ἢ τὸ Φῶς; Ἡ Ζωὴ ἢ ὁ Θάνατος;

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 11ος — Άριθ. τεύχους 86 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη, Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38, Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζήβασίλειου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συδρομαί έσωτερικού:	Συδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα πού πρέπει νά ξέρουν όλοι οί άναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν νά τούς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει νά στέλνουν και τά ταχυδρομικά έξοδα, πού είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για νά σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Ή βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οί άναγνώστες νά βάζουν τά σωστά γραμματόσημα στα γράμμάτα τους, γιατί άναγκαζόμαστε νά τά πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τά γράμματα και τά ταχυδρομικά δέματα και οί επιταγές νά στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

ΠΛΗΞΙΣΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΣΟΥ, ΤΑΡΓΚΑ, ΝΑ
ΣΟΥ ΚΟΨΕ ΤΟ ΣΚΟΙΝΙ.

ΠΡΟΣΞΕΞΕ' ΚΑΤΙ
ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΠΙΣΩ
ΣΟΥ ΣΤΟΥΣ ΘΑ-
ΜΝΟΥΣ...

ΚΑΙ ΤΟΤΕ, Μ' ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΒΡΥΧΗΜΟ
ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΕΦΟΡΜΑ!

ΜΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΣΠΑΖΕΙ ΤΑ ΚΑΓΓΕΛΑ ΤΟΥ ΚΛΟΥΒΙΟΥ...

ΜΕ ΜΑΝΙΑ ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΣΥΜΠΛΕΚΟΝΤΑΙ.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ, ΜΕ ΜΙΑ ΥΠΕΡΕΝΤΑΣΗ ΤΩΝ ΔΥ-
ΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ, Ο ΤΑΡΓΚΑ ΣΚΙΖΕΙ ΣΤΑ ΔΥΟ
ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ.

